Ч. 290. Субота 29 грудня 1901 (11 січня 1902). Рік XI.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З буджетової комісиї — Вісти з Болгариї.)

Як впевнюють Narodni Listy, відбудуть ся тепер, в часї нарад буджетової комісиї передвступні переговори для ческо-німецких конференций. Др. Кербер буде лично переговорювати з представителями обох сторін, аби впевнити ся, які суть вигляди цїлої тої роботи та щоби уложити проґраму. Правительство задержить притім цїлковиту безсторонність. З тих переговорів пересьвідчить ся правительство, чи можна буде скликати угоду конференцию. — Предсїдатель молодоческого клюбу др. Пацак конферував вчера по полудни з президентом міністрів дром Кербером, а перед тим ще з міністром Резеком. — Сими днями надїють ся у Відни приїзду угорского президента міністрів. При тій нагоді відбуде Сель конференцию з дром Кербером і ґр. Голуховским.— В молодоческім клюбі говорив вчера предсїдатель язикової секциї Пантучек о язиковій справі. Піднїс, що принцип взаїмности не можна ніяк приймити, бо він випав би безперечно в користь німецкого язика. Що-до язика урядового внутрішного треба держати ся тих самих правил, які обовязують і що до язика внїшного. Однако під деякими застереженями і в інтересї національного мира можна би завести засаду взаїмности в справі внутрішного язика урядового. — Як загально у Відни говорять, ситуация знов погіршила ся, однако точка тяжкости в тій хвили лежить не у Відни лише в Будапештї, де знов наради над автономічною тарифою митовою стрітили великі перепони.

Буджетова комісия парляментарна розпочала в середу, дня 8-ого с. м. свої дальші наради. Насамперед принято внесенє посла Катрайна, аби буджет з р. 1901, позаяк буджетовий рік вже минув, полагодити так само, як неполагоджені буджети з попередних лїт. Відтак полагоджено кілька позиций меншої ваги. При позициї: „льотерия“ внїс референт посол Шальк резолюцию, взиваючу правительство, щоби для підготовленя цїлковитого знесеня льотериї, зменшило число тягнень. Посол Крамарж внїс, аби для показаня доброї волї в напрямі знесеня льотериї вичеркнено суму 200.000 корон з прелїмінаря доходів льотерийних. П. міністер скарбу Бем-Баверк зазначив, що цїлковите знесенє льотериї єсть з огляду на фінансове положенє держави неможливе. Ріжні причини промавляють також против заведеня льотериї клясової, котра що-до доходів не заступила би льотериї дотеперішної, а з другої сторони збільшила би охоту до гри і викликала би клопоти з аґентами. П. міністер заявив ся натомість за постепенним обмеженєм льотериї чисельної і за дальшим уменшуванєм виглядів на виграні. Що та дорога єсть відповідна, вказують чим раз менші доходи з льотериї, котрі ще в р. 1887 виносили 44 мілїонів корон, а в сїм році дали лише 32 мілїони корон. По промовах ще пос. Романовича, Менґера і ин. принято позицию „льотерия“; відтак принято позициї: „найвисша палата обрахункова“, „довги державні“ і на вчерашнїм засїданю буджет міністерства рільництва. Ґенеральним референтом буджету вибрано дра Катрайна. Слїдуюче засїданє комісиї відбуває ся нинї.

Болгария одержала новий кабінет. Дотеперішне міністерство Каравелова уступило в наслїдок нової поражки, якої зазнало в справі затягненя великої заграничної позички, а кн. Фердинанд по короткій розвазї поручив провідникови сторонництва Цанковистів, дрови Даневови, зложенє нового кабінету. В склад того кабінету увійшли: Данев, Сарафов, Луканов, Радев, Канчев і Паприков. — Новий президент міністрів відчитав на оногдашнім засїданю Собранія заяву, в котрій сказано, що новий кабінет обіймає проґраму попередного правительства. Рівночасно предложив президент міністрів буджетову провізорию на два місяцї і внїс продовженє собранія до 1 марта с. р. Однако палата ухвалила продовжити сесию лиш о один день і розпочати безпроволочно наради над буджетовою провізориєю. В голосованю ту провізорию відкинено 69 голосами против 67. В наслїдок того заявив президент міністрів, що по силї княжого указу розвязує собраніє. Таким способом прийде в Болгариї вже сими днями до нових виборів.

---

3)

ПІСЛЯ ВЛАСНОГО ВИБОРУ.

(З італїяньского — Неєри.)

(Дальше.)

Якийсь шелест вздовж побережа звернув его увагу на себе. То не були жіночі кроки, та й не якогось селянина; то скрипіли скорше мало уживані черевики і ось на початку стежки, при котрій стояв Гавриіл, показав ся якийсь молодий, елеґантно убраний мужчина, в раннім одїню: кратковані штани, біле фляйнельове закко, на голові анґлїйска шапка, а в руках сіра шовкова парасоля. Ледви що очи обох стрітили ся з собою, як они вже й зараз пізнали, що походять з того самого роду, значить ся, суть членами тої самої суспільности, жителї того самого круга.

Замість піти вздовж побережа, надійшовший, побачивши Гавриіла, не знав зразу що робити, але відтак пустив ся стежкою до него і поклонив ся єму, здоймивши злегонька шапку.

— Чи не згубили Ви чого, пане?

— Я? Нї.

— Звиніть.

Поправивши шапку, хотів незнакомий вже відходити, коли Гавриіл інстинктовно сягнув до кишенї і побачив, що згубув полярес.

— Таки правда.... згубив.

— Щож такого?

— Зелений шкіряний полярес, з....

Тамтой другий не дав єму договорити, і віддав єму знайдений предмет.

— Я знайшов его на лавцї коло віллї Сільвана, а що я гадав, що то власність мого приятеля Серри, жителя тої віллї, то я й взяв. Але по ґрафскій коронї здогадав ся я, що то не его. Вибачте за цікавість, але то чей вільно подивити ся до поляреса, коли его знайде ся де на дорозї.

— Дякую Вам сердечно. — Гавриіл трохи занепокоїв ся, коли незнакомий згадав про двірок Сільвану та свого приятеля Серру. Він длятого відозвав ся знову: „Дякую сердечно, а щоби моя вдяка не скінчила ся лиш на самих словах, то позвольте, що Вам представлю ся.

Він виймив з поляреса візитову карту, на котрій було виписане імя: „Гавриіл Априччено“ а в однім розї видніла ся ґравска корона з девятьма зубцями. Незнакомий взяв карту і подав свою, на котрій було виписане: Маркі Сунна.

— Маркі Сунна, з Льомбардиї? Як-раз маю в своїм куфрі поручаюче письмо до Вас.... Гавриіл аж почервонів ся, коли собі пригадав, що его куфер їде без него до Специї.

— Той лист буде, здаєсь, до мого стрия маркіза Сунна-Монтічеллї, котрий має свояків в римскій провінциї. А Ви з Риму?

— Нї, з Марків.

— Щасливо стало ся, що я борше познакомив ся з Вами, як мій стрий, котрий тепер перебуває десь за границею, і навіть не знаю, чи він борзо верне. Отже Ви хочете подорожувати по горішній Італїї? Задля розривки?

— Задля розривки та й щоби навідати ся до моїх свояків Сан Мартіно.

— Я їх знаю. Ґрафиня Сан Мартіно приїздить сюди що року на лїто.... А Ви будете тут кілька днів?

— Хочу їхати дальше поспішним поїздом о годині пів до четвертої.

— І аж до того часу хочете придивити ся сим сторонам? То я би Вам щось лїпшого показав. Може підемо до порту. Там будемо....

— Дякую сердечно, менї годї. Я тут....

— Може умовили ся з кимсь? Того менї досить. Лишу Вас в спокою, тим більше, що сподїваю ся кождої хвилї приїзду мого приятеля Серри, жителя тої віллї, як я мав вже честь Вам то сказати.

Гавриіл як би вкусив квасницю і не міг еї проковтнути, так его стиснуло за горло, і він відозвав ся:

— Але менї не пильно. Ваше товариство так менї приятне, що я прошу Вас побути ще трохи зі мною. То Ви знаєте тоту.... тоту віллю ось ту, що коло нас?

Віллю Сільвана? Авжеж. Она, що правда, ніякий будинок чудової краси, але хороша і має город ще красший як цїла охрестність довкола неї.

— А... той властитель?

— Значить ся властителька. Она ще красша як еї город.

— Правда, що она красна?

Новинки.

Львів дня 10 го січня 1902

— Запомоги для бідних учеників. В буджеті на рік 1901 призначив Соим 1.200 К до розпорядимости виділу краєвого в порозуміню з краєвою радою шкільною на запомоги для руских і польских товариств, маючих на цїли спомаганє бідних учеників. З тої суми роздав Видїл краєвий одноразові запомоги: Товариству науковоі помочи (польскому) у Львові 200 К, Шкільний помочи в Коломиї 200 К, Шкільний помочи в Станиславові 150 К, Шкільний помочи у Львові 150 К, Шкільний помочи в Самборі 150 К, Товариству сьв. Кирила в Перемишли 200 К і товариству „Руслан" у Львові 150 К.

— З перемискої епархії. В пропозицию приняті оо: на Хлиплї дек. комарняньского; Сим. Борис, Ів. Цїцькевич і Ник. Поляньский; на Пулави дек. ясліского Стеф. Тарнович і Ром. Конистяньский; на Долини дек. біцкого Ал. Дуркот; на Ступницю дек. мокраньского; Ів. Лебедович, Теод. Крушиньский, Сим. Чижович, Ів. Цїцькевич і Лев Саламон; на Ролїв дек. дрогобицкого: Йос. Винницкий, Алекс. Коцюба, Анат. Хиляк, Сава Ломницкий і Лев Стецїв; на Любелю дек. жовківского: Тим. Дороп, Ів. Радецкий, Лев Пясецкий Вол. Гойдиш, Юл. Гумецкий, Март. Миколайчук, Ів. Цїцькевич і Лев Набак; на Накоцечне дек. яворівского: Ром. Кмицикевич, Макс. Зятик, Пет. Гумовский, Ів. Сорокевич, Юр. Вербицкий, Юл. Негребецкий, Йос. Винницкий, Вол. Венгринович, Лев Пясецкий, Юл. Яремкевич, Пет. Лучечко, Вол. Коритовский і Евг. Моццибович; на Глумчу дек. бирчаньского: Мих. Скроцкий, Вол. Коритовский, Ор. Конистяньский і Мих. Демцьо; на Махнів дек. угнівского: Вікт. Мазикевич, Тим. Дороп, Ром. Кмицикевич, Вол. Насальский, Адріян Леонтович, Ник. Осьмиловский, Арт Мельник, Ант. Слоньский, Вол. Калужняцкий, Вас. Волошиньский, Вол. Венгринович, Лев. Пясецкий, Вол. Гойдиш, Лонг. Тустановский і Конст. Миколаевич. — Презенти дістали оо.: Конст. Вандзляк на Лїмну дек. жукотиньского, Ів. Заяць на Хміль дек. затварницкого, Мих. Попель на Липе дек жукотиньского, Мариян Антоневич на Шумяч дек. височаньского. — До канон. інституциї на Королеву руску візваний о. Емил. Венгринович. — Відзнаки крилошаньскі одержали оо.: Генр, Поляньский, парох в Папортнї, Сим. Колодїй, парох в Воли миговій, Ант. Бескид, парох в Тарнавцї, Іларий Тупа, парох в Ляшках муров., Ів. Шемердяк, парох в Гуменци — О. Ів. Жарский, парох в Глудні іменований ордин. відпоручником до ц. к. ради шкільної окружної в Березові. — Завідательства дістали оо.: Вол. Обушкевич в Баличах, Ор. Конистяньский в Лубнїй. — Правительство продовжило дотацию з реліг. фонда на дальший один рік для сотрудників в Стебнику і Дахнові, а призволило на таку саму дотацию для маючого ся надати сотрудника парохови в Верхратї.

— Про руский театр пише „Gazeta Samborsko-Drohobycka": „Руский театр, перебуваючий тепер в Дрогобичи, здобуває собі похвали знаменитою грою акторів і старанностию вистави. Знамениті і без закиду креациї сценїчні панї Рубчакової, Осиповичевої, Стечиньской, Бучманівної, панів Гембицкого, Стадника, Петровского, Шеремети, Підвисоцкого і богато иньших залюднюють опустїлу дрогобицку театральну салю новим незнаним до тепер житєм. Подавши коротку рецензию з „Жидівки-вихрестки", кінчить згадана часопись: Дрогобицка публика признає вповнї працю руских артистів, а манїфестує се численним учащанєм на представленя. Сподїваемо ся, що дрогобицка публика до кінця виявить в такий спосіб свое признанє рускій дружинї".

— Товариство Руских Женщин в Станїславові устроює дня 14-го січня 1902 р., т. є. в день Нового Року вечерницї Маланки в комнатах „Руской Бесїди" і в примежній сали, на котрі запрошує П. Т. Землякїв усердно. На програму складають ся: Відчит на тему: прощанє старого і витанє нового року, хори „Бояна", дует і деклямация, а вкінци фантова льотерия. Вп. Панночки зволять і сим разом оказати свій патріотизм і причинити ся до звеличаня фантової льотериї хоч би найменшим фантом, бо дохід призначений на будову дївочого інститута, а цїль вельми гарна. Фанти просимо надсилати на руки п. настоятельки Витошиньскої ул. Казимирівска ч. 46 до дня 12-го січня 1902. Окремих запрошень не висилає ся. Вступ від особи 1 К. Початок о годинї 8-ій вечером.

— Загальні збори філії „Просьвіти" в Бережанах відбудуть ся дня 15-го н. ст. січня 1902 р. о 2-ій годині пополудни в домі „Надії" в Бережанах. Порядок дневний: справозданє уступаючого виділу, вибір нового виділу, відчит адвоката дра Андрія Чайковского „О Бурах", внесеня членів.

— З Коломиї. Заходом руско-українських товариств „Родина", „Жіночий кружок" і „Боян" відбуде ся дня 13-го січня 1902 в сали „Народного Дому" в Коломиї „Маланчин вечер". В програму входять: співи, аматорске представленє, монольоґ, деклямация і танцї. Осібних запрошень розсилати ся не буде. Вступ від особи 1 К. Стрій для пань і панів візитовий.

— Огні. В Лїшни під Дрогобичем вибух оногданної ночи огонь і знищив шість господарств. Щастє, що вихор, шалївший того дня, якраз на годину перед пожежою утих, бо инакше і половина села могла була упасти жертвою огню. З Дрогобича прибула огнева сторожа і помагала огонь гасити хоч з невеликою енергією. Є й в Лїшни місцева сторожа, та она неспосібна до ратованя, хиба лиш до забавки. Погорільцї були обезпечені.

— Злодїй в цїсарскім бурзї. У Відни арештовано двірского камердинера Шїслера, котрого підозрівають, що украв у ґенерального адютанта Цїсаря, ґр. Пара, два росийскі ордери і золоту табакирку подаровану ґр. Парови царем вартости 12.000 К.

— Величезна дефравдация. В ліверпульскім банку касиєр допустив ся величезної дефравдациї — на загальну квоту 170.000 фунтів штерлїнґів, або 5 міліонів корон.

— Для забобонних людий. Рік 1902 після думки забобонних людий буде добрий, бо в сім роцї припадає лиш один великий „фаральний" день, коли пятниця сходить ся з тринайцяткою. В попередних роках 1900 і 1901 було два рази, а сего року лиш раз в червню припадає „пятниця день 13 с. м." Отже забобонні кажуть, що рік 1902 буде не лиш ліпший як єго попередники, але й сам буде більше щасливий. Побачимо! Лиш ті, котрих сего року стрітить яке нещастє, нехай сидять тихо і не кажуть того нікому.

— Булка безпечности. „Kurjer Lwowsk-ий" каже, що в єго редакциї можна кождої хвилї оглядати булку безпечности винаходу львівского пекаря Бекмана. Цїна тої булки есть така сама як і кождої иншої, бо 4 сотики (на старі гроші 2 крейцарі), але есть так зроблена, що нею не можна нїяк задавити ся. Хто би таку булку їв а случайно давив ся, то анї не потреба єго по давному бити в карк анї сягати до горла пальцями, анї кликати лїкаря; досить лиш потягнути за шнурок, який знаходить ся

— Що красна, то правда. А Ви єї знаєте?

Гавриїл так очевидячки змішав ся, що маркізови не трудно було здогадати ся одної части правди. Він говорив длятого дальше з усьміхом, котрий Гавриїлови видавав ся злобним.

— Та й не трудно познакомити ся з нею.

— А она... замужна?

— Як для кого. Правда, Ви ще дуже молоді?

— О Боже! Таже то й „она" так само єго питала! Але она питала ся єго з якимсь так любим виразом в чертах єї лиця, а в сім питаню пробивала ся якась іронїя. Він відповів длятого холодно:

— Мої лїта можуть Вас мало що обходити; я Вас не питав кілько Вам лїт.

Та різка відповідь сподобала ся маркізови. Коли Гавриїл мав ту красну хибу, що був за молодий, то все-таки дав доказ, що з него вже мужчина.

— Ну, менї не трудно признати ся до мого віку. Менї добрих трийцять лїт і я що найменше о яких десят лїт старший від Вас. То надає менї якесь право і обовязки супротив приятеля мого стрия, може неправда?

Гавриїл почув, що єго опустила вся нехіть і він щиро подав руку свому якомусь дивному товаришеви.

— Перейдім ся трохи по побережу. Се предложенє, видко, Вам не подобає ся. Ах правда! Таже ви стоїте тут на вартї під отсим деревом.

Гавриїл привик поволи до тої сьвітової глумливости маркіза. Впрочім єго якось недосьвідного молодця щось піби потягало до того зрілого молодого мужчини. То лиш річ була певна, що єго дуже кортїло довідати ся щось докладнїйшого про красну незнакому. А маркі говорив дальше:

— Отже як, чи знаєте Сільвану, чи не знаєте єї? Мужчини преці можуть самі з собою говорити отверто.

— Я не знаю, чи тота, котру Ви Сільваною називаєте (єму аж серце сильнїйше забило ся, коли вимовив се імя) єсть дїйстно тою богинею, котру я нинї рано побачив у вікнї сего двірка, а відтак на отсїй стежцї.

— Она щезла поза отсею фірточкою? З буйним волосєм дивної барви? А єї рухи такі гнучкі як би якої пальми? То она. То она. Впрочім тут нема другої такої, котра би так як грім поділала на мужчину.

— Але на мене не...

— Хочете сказати, що на Вас так не поділала. Ну, на що тут вимавляти ся. Що в тім взагалї злого? Коли Ви не будучи жонатим робите собі з вікна двері, то що то мене обходить, мій друже?

— Менї здає ся, що то не годить ся говорити так легкодушно о дамі, котру мало знаєте і о мужчинї, котрого таки зовсім не знаєте.

— Славно, Апричено! Благородна кров зараз відозве ся! Я то люблю, коли якийсь молодець такий чуствливий, то знак благородного і горячого серця. А хоч я Вас мало знаю, то знаю за то тим ліпше ту даму. Отже кажу ще раз: Щож в тім злого?

— Менї здає ся, що то вельми поважана дама — сказав Гавриїл, котрий і хотїв би був боронити даму і бояв ся, щоби не показати ся сьмішним і дурнуватим.

— Для джентльмена єсть дама завсїгди вельми поважана, або бодай він єї поважає. Але, мій Боже, не фільософуймо дальше. Ліпше закінчім. Ви знайшли спосіб, щоби межи двома поїздами побачити ся з Сільваною. Гратулюю Вам. Ви то й самі сказали, що тота сіньора робить вражінє чарівницї, а що найменше знатної дами. Она єсть дїйстно з доброго роду, має вихованє першого степеня, а в своїм гербі має приповідку „держу множество здалека"; але єї приятелї змінили ту приповідку і кажуть: „множество не стоїть на перешкодї".

Тепер настала довша мовчанка. Маркі збивав з парасолею сухе листє з олеандра, а Гавриїл задумав ся.

— Мій дїдо — відозвав ся маркі знову — був собі веселим стариком, завсїгди елеґантним в своїй турецкій камизельцї з золотими ґузиками, послїдний з тих ґалантних лицарів що то уміють добре робити не лиш мечем але й язиком, а він говорив бувало: „Трава цвите що дня, рожі що року, цьвіт альоеса показує ся раз на сто лїт, а нагода лиш — однїсенький раз. — Ого! — говорив він дальше глянувши на свій годинник — вже пора снїдати! Моя панї жде на мене, а она не менше красна як і Сільвана. Бувайте здорові, мій пане; напишу мому стриєви о тім щасливім случаю, який звів нас разом.

Гавриїл остав ся сам один, трохи задуманий, трохи пригнблений і з тим прикрим чувством нерішимости, який бере ся подорожного, коли він стане на роздорожу. Наука маркіза була для него мов би удар різкою за єго ледви що пробудивше ся в нїм подивлюванє. Щож було єму тепер дїяти? Знайшов ся в тім труднім переходї, де невинність роздерла свою ослону, але все ще держала єї останками своє соромливости. Стояв під деревом і не рушав ся, споглядав то на сьвіжі цьвіти на галузю, то на сухі на земли, котрі маркі збив з дере-

в булці і можна її зараз видобути без великого труду з горла. — Ми від себе додамо, що то не єсть оригінальний винахід пана Бекмана; того рода булки винайшли вже давно львівскі пекарі, а пан Бекман хиба лиш уліпшив чийсь давний винахід і длятого не мав сьмілости брати патенту.

— Нещаслива пригода в Станіславові. В суботу вечером около 6 год. везли драґони улицею Зосина Воля овес, а рівночасно надійшли Рубін Печеник, купець з Золотого Потока з жінкою і 20-літною донькою. Один з драґонів зачепив дівчину, а мати видячи небезпечність прибігла донці на поміч. Один з драґонів відопхнув тогди стару так нещасливо, що она впала під віз, котрий цілим тягаром переїхав її через голову і роздушив так, що аж мозок витиснув з неї. Бліма Печеник згинула на місци в очах доньки і мужа полишивши шестеро дітий. Справою заняла ся прокураторня.

— Помер о. Іван Ленкавский, сьвященик ювілят, парох в Підлузи коло Станиславова дня 2-ого с. м. в 90-ім році житя, а в 64-ім сьвященьства.

Штука, наука і література

— Видання Руского педаґоґічного Товариства:

ч. 90. „Дивні пригоди комаха Санґвіна", ним самим розказані. Десь підхопив Гнат Хоткевич. Перша частина. У Львові. 1901. З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка, під зарядом К. Беднарского. Стор. 128, 8⁰. Ціна 48 сот.

ч. 95. „Шекспір в повістках" для молодіжи і для старших. З російского переводу М. В. Карпєєва, виготовив Анд. Веретельник. Т Львові, 1901. З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка, під зарядом К. Беднарского. Стор. 48, 8⁰. Ціна 30 сот.

Обі книжочки поручаємо Родичам на дарунки для дітий.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелізниць державних оповіщує: Після оповіщеня заміщеного в часописях „Wiener Zeitung" і „Gazeta Lwowska" розписує ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові оферту на доставу зелізних конструкций для копули, даху і стропу для середного павільону і боків головного будинку двірця зелізничого у Львові. — Кошти сеї будови означено в приближеню на 100.000 корон. — Ц. к. Дирекция зелізниць державних буде принимати оферти найдальше до 12 год. в полудне д. 15 лютого 1902. — Услівя достави, пляни і инші дати можна переглянути в ц. к. Дирекциї зелізниць державних у Львові у віддїлі для консервациї і будови II. поверх.

Телеґрами.

Льондон 10 січня. Бюро Райтера доносить що Бури збирають ся на границі краю Зулюсів.

Льондон 10 січня. Кіченер телеґрафує з Йоганнесбурґа: Між відділами ґен. Блюмера а Бурами, котрими доводив Християн Бота прийшло дня 3 і 4 с. м. до битви. Анґлійці побиті стратили 5 офіцирів і 18 вояків убитими, а 28 раненими. Бури стратили 9 людий.

Пекін 10 січня. Більша часть послів, а то анґлійский, американьский, француский і російский не взяли участи у вїзді цісарского двора до Пекіну. Лише німецкий посол з членами посольства були присутні при тім вїзді.

Віденьь 10 січня. Цісар помилував засудженого на смерть вояка 58 п. піхоти Чабана, а суд замінив єму кару на 8 літ вязниці.

Тієнтсін 10 січня. Дільниці поза містом будуть віддані Хінцям в цьвітни, натомість місто саме полишить ся під управою заграничних держав.

Курс львівский.

Дня 9-ого січня 1902	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·—	550·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	528·—	535·—
Акциї гарбарні Ряпів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90·20	90·90
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	97·60	98·30
4½% листи застав. Банку краев.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краев. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·90	98·60
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½%	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·50	94·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·60	88·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	40·75	50·75
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	25·50	26·50
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	22·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	78·—	80·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	17·10	18·10
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·50	2·54
100 марок німецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

ва своєю парасолею та розбирав в своїй голові трудне питанє: Чи чекати мені? Чи іти? — Став на ново розважати над цілою розмовою, але словам її надавав зовсім инше значінє. Хибаж вже в тім першім питаню: Ви мабуть збили ся з дороги? — не було ніякого визиваючого наміру? А той усьміх, котрий видавав ся єму так чистим, так невинним, не мав в деяких хвилях щось злобного в собі? А як то могло бути, що єго сон не обидив її? Як борзо пристала она на то, щоби они знову зійшли ся! Як то она подивила ся на него, коли відходила? То певна річ, що він був дуже дурний.

Коли дійшов до такого кінця, то аж кров в нім закипіла. То червонів ся, то блїд, махнув пять або шість разів кулаком, мов би відганяв від себе якогось невидимого ворога, відтак підгорнув собі волосє та відозвав ся рішучо на голос: Буду чекати!

Ледви що красна сіньора вернула до своєї віллї, як вже й застала приготовлену для неї купіль. Покоєва принесла їй снїданє, зачесала єї і убрала і тепер она витягнувшись на шесльонзї в синявім сумерку свого сальона, в котрім велика китиця білих рож творила ясну точку, дала волю своїм мріям.

— Він таки миленький, дуже миленький, а в своїй несьміливости більше приманьчивий як би який досьвідний любас! А які у него лагідні глубокі очи! Голос у него то такий симпатичний, якого она ще не чула у ніякого мужчини. Але хиба він таки не у всім зовсім инакший як всї мужчини?

Дійшовши аж до тої точки перескочила сіньора нагло взад. Перед її душею пересунула ся її минувшість, всї сумніви її дитинних літ, перші обявленя, перше огниво того ланцуха, який мав її невідклично сковати. Хибаж не була і она такою невинною і так повною довіря? А щож иншого як не брутальність мужчин внесушили в ній то містичне жерело всїх ідеалів? Ох! она ще добре пригадувала собі неодин красний весняний поранок з перед своїх двайцяти літ, коли то під цвитучими деревами мрїла о любови так як він — як він, що дрожачи від щастя чекав, лиш щоби її знову побачити. Мов би від тої цьвітки, що зацвила при дорозї, заносило до неї делїкатним запахом від того нового несподіваного здобутку, чувство здорової розкоші, а її жіноче серце почуло заразом і якусь потребу охорони, чогось, що надавало би їй поважаня. І она, котрій вже опротивіло сильне кадило, розкошувала ся милим запахом чистої молодости. Коби то хоч ще раз в житю бути ангелом, русалкою і ще раз мати пятнайцять літ, що за мрія! Нічо не стало би ся так, як звичайно буває; не було би тої палячої жадоби, по котрій наступає опротивінє, не було би того порину, що стаєсь лиш початком забутя. Не було би ні брехні, ні присяганя, ні осквернення. Були би лиш дві цьвітки, так дві цьвітки, що на хвильку нахилились би до себе і того було би досить. Она би із своєї уяви дістала ся до єго серця і позістала би там незмінена. Ціле житє жила би в памяти мужчини, була би для него побіч відражаючої дїйстности образом величавої краси мов би якась загадочна сила; у заколоті будучности була би відрадною оазою відпочинку, годинкою ідеальної любови — оттим була би єму.

(Конець буде).

— (Віденьске товариство огрійниці і добродійности). З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всї вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами по 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К, а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефон число 56?)